

Het huis in Lake Paradise

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatjemet het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Zon in de sinaasappelboomgaard

De geur van amandelbloesem

Mooie jaren in de aardbeientuin

Waar de walnootbomen groeien

De zussen van de bosbessenboerderij

De Lake Paradise-serie:

Het huis in Lake Paradise

Manuela Inusa

Het huis in Lake Paradise

Vertaald uit het Duits door Joyce Sengers-Bekkers

ISBN 978-90-225-9962-4

ISBN 978-94-023-2182-1 (e-book)

ISBN 978-90-492-1042-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lake Paradise – Ein Zuhause für das Glück*

Vertaling: Joyce Sengers-Bekkers

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Sibah, Leila en Hakim – mijn familie, mijn thuis,
mijn geluk

1

Het was een doodgewone maandagochtend in Lake Paradise, Nebraska, een stadje met vierduizend inwoners, omringd door maïsvelden en met een idyllisch meer waar het stadje naar vernoemd is. Murielle, Delores en Sadie zaten, net als elke ochtend, om acht uur in het Paradise Café over de laatste nieuwtjes te kwebbelen en lieten daarbij geen enkel detail achterwege, hoe klein ook.

‘Ik heb gehoord dat ze weer ruzie hadden. Een stevige ruzie zelfs. Je kon ze aan het einde van de straat nog horen,’ vertelde Sadie, drieënzestig en de jongste van de drie. Ze werkte als ijsverkoopster in het Ice Cream Paradise.

‘Wie hadden er ruzie?’ vroeg Delores. Tweeënzeventig en soms een beetje traag van begrip.

Murielle en Sadie keken haar fronsend aan, totdat Delores haar mond open liet vallen en stilletjes ‘Aaaah’ zei.

Het ging natuurlijk over Savannah Keller, Sadies nichtje en eigenaresse van het enige hotel in de stad, de Paradise Inn. Ze was niet zo gelukkig getrouwd en was regelmatig het onderwerp van het roddel-uurtje in de ochtend.

‘Ik gun het haar zo dat hij binnenkort eindelijk eens tot bezinning komt en de man wordt die ze verdient,’ zei de gezette Murielle met haar permanentje, ongetrouwd en met acht katten in huis.

Sadie en Delores knikten op het moment dat Nolan, die achter de balie stond te telefoneren, zijn stem verhief. ‘U kunt de karamelsiroop donderdag pas weer leveren? Dat kan toch niet?! Hoe moet ik een *caramel machiato* maken zonder karamelsiroop?’ vroeg hij op bijna hysterische toon en hij wapperde zichzelf frisse lucht toe met zijn vrije hand.

Zo kenden ze hem. Nolan maakte van elke mug een olifant en Murielle schudde weer eens wijselijk haar hoofd.

‘We moeten echt een partner voor hem vinden,’ besloot ze.

‘Dat kan nog weleens lastig worden,’ antwoordde Sadie bedenkelijk. Nolan was de enige man in Lake Paradise die er openlijk voor uitkwam dat hij homoseksueel was.

‘Mijn neef Paul uit Lincoln heeft wat homoseksuele vrienden,’ zei Delores.

‘Maar we willen toch niet dat Nolan naar de hoofdstad verhuist? Hij maakt de lekkerste koffie in de wijde omtrek,’ zei Murielle.

De andere twee dames moesten haar gelijk geven. Sinds Nolan twee jaar geleden in Lake Paradise was komen wonen, kon men hier eindelijk echte koffie drinken en hoefde je geen genoeg meer te nemen met het slappe aftreksel dat ze bij het tankstation verkochten of de ecologische, cafeïnevrije koffie van de biologische bakker.

Nolan was helemaal niet van plan geweest te blijven toen hij op bezoek kwam bij zijn zieke oudtante Alma. Maar het café stond leeg en hij zag meteen zijn droomcafé voor zich toen hij de lege ruimte zag. Vier weken later had hij die droom verwezenlijkt. Sindsdien was het dorpsplein niet alleen een zaak rijker, maar had Lake Paradise ook een waardevolle inwoner erbij.

Nolan hing op, leunde met zijn handen op de balie en slaakte een diepe zucht. Plotseling keek hij op alsof hij voelde dat hij in de gaten gehouden werd. Snel richtten de drie dames zich weer op hun koffie en de bananenmuffins, en ze pakten hun gespreksonderwerp weer op. Maar Nolan liet zich niet voor de gek houden.

Voor ze het doorhadden, stond hij al aan hun tafeltje en zei: ‘Dames, wat is het belangrijke nieuws van vandaag? Ik heb zo’n donkerbruin vermoeden dat het over mij gaat.’

‘Ach, lieverd, we zijn gewoon van mening dat een partner je goed zou doen,’ zei Delores, wat ze meteen met een schop onder de tafel van Murielle moest bekopen.

‘Wat aardig van jullie,’ antwoordde Nolan. ‘Tja, als jullie toevallig een leuke, homoseksuele man kennen die bij de vrijwillige brandweer zit, wil ik hem graag ontmoeten. Ik heb een zwak voor brandweermannen.’

‘We zullen onze ogen en oren openhouden,’ beloofde Sadie.

Op het moment dat Delores weer over haar neef Paul in Lincoln wilde beginnen, zwaaide de deur open en rinkelde het belletje boven de deur. Lexi Dawson liep het café binnen. Ze zwaaide met een glimlach naar de dames en liep naar de balie, waar Rhonda, met haar petje met luipaardprint, haar bestelling opnam.

Murielle, Delores en Sadie staarden onopvallend naar Lexi, die haar blonde krullen had samengebonden in een hoge paardenstaart. Ze droeg een blauwe spijkerbroek met een zachte, lichtblauwe trui en witte sneakers. Nolan ging bij hen aan tafel zitten en staarde ook naar de jonge vrouw. ‘Wat zijn de nieuwste ontwikkelingen?’ vroeg hij op fluisterton.

‘Helemaal niets,’ antwoordde Sadie.

‘Noppes, nada,’ zei Murielle.

‘Het arme schaap schijnt nog eenzamer te zijn dan jij,’ zei Delores, wat haar een boze blik van Nolan opleverde.

‘Je weet wel wat haar is overkomen, toch?’ vroeg Murielle en Nolan knikte.

‘Dat is ruim twee jaar geleden, als ik me niet vergis? Een paar weken voordat ik hier ben komen wonen.’

‘Ja.’ Sadie wendde even haar blik af naar de tafel. ‘Een tragisch ongeluk. De bruiloft was al gepland, de jurk doorgepast, het bestek uitgezocht, de bloemen besteld, de catering geregeld... Arme, arme Lexi. Zoiets wens je niemand toe.’

Met hun vieren keken ze met een meelevende blik naar Lexi. Ze betaalde, nam haar koffie to go mee en wenste hun onderweg naar buiten een fijne dag.

‘Arme, arme Lexi,’ herhaalde Delores Sadies woorden. De rest van het gezelschap kon alleen maar instemmend knikken.

2

Lexi liep het café uit en schudde geamuseerd haar hoofd. Het was overduidelijk dat de roddeltantes van de stad het over haar hadden gehad, en dat was ook niets nieuws, maar dat Nolan zo langzamerhand tot dat theekransje begon te behoren, was ronduit grappig. Ach, ze gunde het hem wel. Als hij er plezier aan beleefde over de inwoners te roddelen, dan moest hij dat vooral doen. Ze was sowieso van mening dat iedereen vrij was te doen wat hij of zij wilde, zolang er niemand door gekwetst werd. En kwetsen deed dat trio niet, ook niet als het een kwartet zou worden. Ze waren veel meer een wandelende krant waar iedereen die interesse had in de nieuwtjes rondom Lake Paradise in kon lezen.

Lexi nam een slok van haar caffè latte en wandelde, omdat het zo'n mooie, zonnige ochtend in september was, een rondje over het plein. Ze liep langs de kiosk, de trimsalon en Rupert, die voor zijn winkel de maïskolven stond op te stapelen. Vervolgens kwam ze langs de boetiek van haar moeder, die nog dicht was, het gemeentehuis met de grote klok, die altijd drie minuten achterliep, en langs het postkantoor, dat tegelijkertijd ook dienstdeed als bank, notaris- en advocatenkantoor. Vervolgens kwam ze Buddy tegen, een kleine, gedrongen man van rond de vijftig, die zichzelf had uitgeroepen tot 'stadsdichter' en elke ochtend een nieuw gedicht uitdeelde over een actueel onderwerp in Lake Paradise. Hij reikte haar een briefje aan en Lexi wandelde verder langs het gazon op het midden van het plein, waar de huidige maïsprinses, Lindsay, haar ochtendje yoga voor senioren hield. Lexi zwaaide naar de oudere dames en heren en liep naar het oude huis in koloniale stijl, waar burgemeester Doyle twee jaar geleden een

maïsmuseum in had gevestigd, omdat hij van mening was dat dat onontbeerlijk was voor Lake Paradise. Voor Lexi kwam dat destijds op precies het juiste moment. Sinds Keiths dood had ze geen enkele zin meer in het leven gezien, en het was voor haar een opluchting geweest dat ze tijdens de gemeentevergadering om vrijwilligers vroegen die zin en tijd hadden om het museum mee in te richten. Ze had meer dan genoeg tijd, want niet alleen haar bruiloft en wittebroodsweken waren van de baan, maar haar hele toekomst was vervlogen. Het leven als echtgenote en moeder waar ze zo van gedroomd had. In plaats daarvan had ze de muren van het museum geschilderd, vloerplanken geboend, meubels op hun plek gezet, vitrines ingericht, posters opgehangen en uiteindelijk zelfs aangeboden in het museum te komen werken. Als gids, caissière, manusje-van-alles, als wat dan ook, als het haar maar afleidde van de pijn die zo overweldigend was dat ze niet wist hoe ze ermee kon leren leven. Alles waarmee ze haar gedachten kon verzetten en kon vermijden dat ze aan Keith en hun verloren leven dacht, was welkom.

Lexi haalde de deur van het museum van het slot, hing het bordje GEOPEND voor de deur en ging achter de balie staan, recht achter het raam. Van hieruit had ze een prachtig uitzicht over het hele plein, alle winkels en de mensen die ze al zo lang kende als ze zich kon herinneren.

Lexi, ook wel Alexis Ursula Dawson, was geboren en getogen in Lake Paradise, had de stad nooit verlaten en keek ernaar uit hier oud te worden. Haar familie woonde hier, haar beste vriendin Trish en iedereen om wie ze gaf. De enige uitzonderingen waren haar oudere zus Helena, die met haar man en kinderen in Kansas City woonde, en haar broertje Tommy, die in Omaha studeerde.

Keith kwam hier ook vandaan. Lexi had al sinds de kleuterschool bij hem in de klas gezeten. Op zeventienjarige leeftijd waren ze verliefd geworden, op negentienjarige leeftijd waren ze verloofd, en toen ze twintig waren, hadden ze hun bruiloft gepland. Alles was al voorbe-

reid en ze keken er beiden naar uit de rest van hun leven met elkaar te delen. Ze besloten samen niet te gaan studeren, maar in Lake Paradise te blijven. Keith werkte in de tortillafabriek van zijn vader en Lexi vond een baantje bij de biologische bakker. Bovendien leerde ze hoe ze moest koken en bakken en richtte ze het huis van haar opa Murphy en oma Ursula voor hen in. Twee weken voor de bruiloft vroeg Keith of ze het goedvond als hij het bos in zou gaan om te wandelen en een of twee nachten te kamperen. Dat was Keiths manier om de rust terug te vinden – hoe had ze hem dat kunnen weigeren? En hoe had ze moeten raden dat hij niet meer terug zou komen?

Lexi zuchtte en keek uit over Paradise Lane, een klein zijstraatje waar het op een na pompeuste huis van de stad stond. Het was een victoriaans, blauw-wit geschilderd huis, bewoond door de voormalige Hollywoodster Ava Garland en haar papegaai Sinatra. Het huis was prachtig, maar niet te vergelijken met het landgoed van de rijkste man in de hele regio: Vincent Highmore, die eindeloze maïsvelden bezat en miljoenen had verdiend met zijn maïsimperium. Zijn imposante villa stond aan de rand van de stad, wat de meeste inwoners van Lake Paradise goed uitkwam. Vincent Highmore was namelijk weliswaar een man van aanzien, maar geen geliefde man, en de inwoners van de stad waren maar al te blij als hij niet te dicht in de buurt kwam.

Lexi pakte het briefje dat Buddy haar zojuist had gegeven uit haar broekzak en las het gedicht van de dag. Zoals altijd was het met de hand geschreven en op een geel velletje papier gekopieerd.

*O, lege beker kersenyoghurt
Wat maak je me treurig
Zojiust was je nog vol leven
Smaak en perfectie
Nu ben je niets meer dan leeg
Leeg
Voor altijd leeg*

Ze grijsde. O, Buddy, je onderwerpen worden ook steeds banaler, dacht ze. Ze overwoog welk actueel onderwerp de lege yoghurtbeker moest vertegenwoordigen. Misschien was het een metafoor voor iets heel anders dat voor Buddy van groot belang was. Wie weet? Terwijl Lexi nog stond te overpeinzen waar het gedicht over kon gaan, klingelde het belletje boven de deur, en ze keek op. Edda kwam het museum binnengewandeld, de manager en enige andere medewerker. Lexi kende haar al heel lang, omdat het een vriendin was van haar grootouders.

De oudere vrouw keek haar met een uitermate treurige blik in haar ogen aan, en Lexi had al zo'n donkerbruin vermoeden wat er aan de hand was. Stiekem wachtte ze al maanden op deze jobstijding, en nu was het dan zover.

'Lexi, lieverd, het spijt me zo, maar het is gisteravond nog in de gemeenteraad besloten. Ik heb het zelf ook net pas gehoord,' begon Edda. Haar witte haar zat in een knot en de diepe rimpels in haar gezicht vertelden een lang en interessant levensverhaal.

'Ik zal mijn spullen pakken,' zei Lexi meteen, om het Edda niet nog moeilijker te maken.

'Het spijt me zo,' zei ze weer. 'Maar je ziet zelf natuurlijk ook wel dat hier niets te doen is. Het budget is niet meer genoeg voor twee medewerkers.'

Lexi knikte. Ze stond er eerlijk gezegd van te kijken dat het museum überhaupt nog kon blijven bestaan, aangezien ze in de afgelopen twee weken slechts twaalf bezoekers hadden gehad. En bij een entreprijs van vier dollar per persoon kon je ook zonder heel veel kennis van zaken nog wel bedenken dat de vaste lasten hiermee niet eens gedekt waren, laat staan het salaris van het personeel. Twee jaar geleden, vlak na de opening van het museum, waren alle nieuwsgierige inwoners langsgekomen, maar waarom zou je nog een tweede keer naar een maïsmuseum gaan? Af en toe kwamen er klassen uit Lake Paradise en omliggende dorpen op schoolreisje, maar er liepen maar zelden toe-

risten binnen die op doorreis waren of overnachtten bij de Paradise Inn. Blijkbaar waren er gewoon niet zo veel mensen die interesse hadden in de geschiedenis van maïs, en Lexi was zelfs bang dat het museum binnenkort zou moeten sluiten.

Ze keek Edda aan. 'Ik begrijp het wel. Het geeft niet, ik vind wel weer iets anders.'

'Dat weet ik zeker. Je bent ook zo'n vriendelijke meid. Zo vrolijk.'

Vrolijk. Dat was ze wel ooit geweest, ja. Maar de laatste tijd waren er dagen waarop ze moeite had überhaupt een glimlach op haar gezicht te toveren. Haar leven was zo uitzichtloos, ze had geen vooruitzichten meer.

Het enige waar ze nog plezier uit haalde, was tekenen. Ze had altijd al graag portretten getekend, en nam ook weleens een opdracht aan. Maar daar kon ze helaas niet van leven.

Lexi nam de laatste slok van haar koffie, die al koud was, en gooide de papieren beker in de vuilnisbak. Daarna pakte ze een van de met kleine maïskolven bedrukte papieren tasjes waar ze normaal gesproken de souvenirs in deed die in het museum te koop waren en deed daar de paar dingetjes in die ze hier in de loop van de tijd had verzameld. Een mok met daarop 's WERELDS BESTE DOCHTER, die haar moeder op een dag was komen brengen, een paar penningen, haar handgel, twee chocoladerepen van Hershey's, een doosje bonbons en... dat was het. Met het tasje in de hand wenste ze Edda het allerbeste en beloofde af en toe nog eens langs te komen. Vervolgens liep ze de deur uit.

En wederom had ze geen werk en veel te veel vrije tijd, waar ze nu al tegen opzag.

3

‘Je hebt niet toevallig hulp nodig in de winkel, of wel soms?’

Lexi keek haar moeder vragend aan, die tussen de kledingrekken van haar boetiek blouses stond te sorteren. Ze wierp haar een blik vol medelijden toe, zo eentje die ze in de afgelopen twee jaar, drie maanden en zeventien dagen al minstens vijfentachtigduizend keer toegeworpen had gekregen, en zei: ‘Je mag me altijd helpen in de winkel, dat vind ik alleen maar gezellig. Maar ik kan je er helaas niet voor betalen.’

Dat had ze zelf ook al bedacht. De Paradise Boutique was een eenmanszaak, of beter gezegd een eenvrouwszaak, net als de meeste andere winkeltjes in de stad. Het zorgde voor brood op de plank bij haar ouders, omdat het de enige kledingwinkel in de omgeving was, maar het was zeker geen vetpot.

‘Geef niks, ik vind wel iets anders.’

Weer die blik. Haar moeder, op wie ze zoveel leek, maar dan dertig jaar jonger, streek een blouse met bloemenmotief glad die aan een van de rekken hing. ‘Jammer dat je niet meer in het museum terechtkunt. Kom je wel rond? Je vader en ik kunnen je wel wat lenen totdat je iets anders hebt gevonden.’

‘Dat hoeft niet, ik heb wat spaargeld.’ En in geval van nood had ze ook nog het geld van de verre familie dat ze haar hadden toegestuurd voor haar bruiloft. Lexi had het terug willen sturen, maar daar hadden haar oudtante Betsy uit Orlando en Ludwig, haar achterneef uit Düsseldorf, niets van willen weten. Tot op dat moment had ze er nog niets mee gedaan, dat kon ze niet, maar als ze binnenkort haar boodschappen niet eens meer zou kunnen betalen, zou ze wel moeten. Want

hoewel ze tegen haar moeder deed alsof het een fluitje van een cent was, zou het nog niet zo gemakkelijk worden om een nieuwe baan te vinden in Lake Paradise. Misschien kon ze mantelzorger worden van wat oudere inwoners van de stad, ze werkte vaak genoeg als vrijwilliger in het zorgcentrum. Al betwijfelde ze of ze als mantelzorger aan de slag mocht zonder opleiding. Maar misschien zocht een van de twee supermarkten personeel en kon ze als vakkenvuller of iets dergelijks werken. En als ze echt niets anders kon vinden, moest ze maar op een van de boerderijen rond Lake Paradise gaan werken.

Op dat moment had Lexi enorm spijt dat ze niet had doorgestuurd en geen vak had geleerd. Ze had zich haar leven altijd als volgt voorgesteld: afstuderen van de middelbare school, trouwen met Keith, twee tot vier kinderen op de wereld zetten, koken, bakken, tuinieren, lezen, de kinderen naar school of naar de scouting brengen, vrijwilligerswerk doen, blijven tekenen, af en toe een tekening verkopen en gewoon gelukkig zijn. Net zoals haar moeder jarenlang had geleefd, totdat haar kinderen groot waren en ze uit pure verveling een boetiek had geopend.

Wat was ze toch naïef geweest.

Ze beet nerveus op haar onderlip en wist nu al dat ze uiteindelijk nog maar één optie over zou hebben. Iets wat ze tot op dat moment vakkundig had weten te vermijden.

‘Kun je Trish niet om werk vragen?’ vroeg haar moeder op dat moment, alsof ze haar gedachten kon lezen.

Lexi staarde haar aan. Hoe deed ze dat toch?

‘Misschien wel, ja,’ antwoordde ze verre van enthousiast.

Maar ze had geen andere keuze.

Nadat ze nog wat had rondgevraagd, maar geen steek verder was gekomen, behalve dan dat ze het geheim achter de lege yoghurtbeker had achterhaald (Rupert had deze week kersenyoghurt in de aanbieding voor negenenveertig cent per stuk, aldus het reclamebord aan

het raam van zijn supermarkt), stond Lexi een paar uur later voor Trish' trimsalon. Haar beste vriendin had Animal Paradise ongeveer een jaar geleden geopend, nadat ze een paar cursussen had gevolgd over dierenverzorging. En ze was ervan overtuigd dat de trimsalon het meest lucratieve bedrijf van heel Lake Paradise kon worden, aangezien zo'n beetje de helft van de inwoners een huisdier had. De dierenwinkel aan Paradise Avenue had een torenhoge omzet en alle dieren die daar werden gekocht of waarvoor voer werd gehaald, moesten ook ooit in bad en getrimd worden. Hun nagels en snavels moesten geknipt worden, vachten ontluisd, en ga zo maar door. Toen Lexi het woord 'ontluizen' voor het eerst uit de mond van haar beste vriendin hoorde komen, had ze een gezicht getrokken en Trish' aanbod voor haar te komen werken vriendelijk maar resoluut afgeslagen.

Maar nu... wist ze niet wat ze anders nog moest.

Ze liep de salon in en zag dat Trish net een hond stond in te zepen. Als ze zich niet vergiste, was het Howies collie Flax. Howie was de eigenaar van de andere supermarkt in Lake Paradise, die al jaren een stevige concurrentiestrijd voerde met Rupert. Dat was ook niet vreemd, want de twee winkels stonden recht tegenover elkaar aan het plein midden in de stad: die van Howie aan de westelijke kant en die van Rupert aan de oostelijke kant. Als ze het zouden willen, zouden ze naar elkaar kunnen zwaaien. Maar dat was natuurlijk nog nooit in hen opgekomen. Ze hadden het er veel te druk mee te proberen elkaar het leven zuur te maken, elkaar te overtreffen met aanbiedingen, de nieuwste en meest exclusieve producten aan te bieden en elkaar de lelijkste dingen toe te schreeuwen. Toen Howie ook nog Ruperts vriendin had afgepakt, was het kookpunt bereikt. Sindsdien haatten ze elkaar uit de grond van hun hart, tot groot ongenoegen van de klanten, die hun geruzie regelmatig moesten aanhoren, terwijl ze eigenlijk alleen maar een komkommer kwamen halen.

Om die reden was Lexi zelfs al eens naar de grote discountsupermarkt gereden. Maar aangezien ze daar een half uur voor moest rij-

den, vond ze dat het eigenlijk toch niet waard. Ze had maar weinig nodig sinds ze alleen was, en daar zou niet zo gauw iets aan veranderen.

‘Hé, Lexi. Wat een verrassing,’ hoorde ze Trish zeggen, terwijl de hond zich uitschudde en haar vriendin, die een roze plastic schort over haar zwarte outfit droeg, helemaal natspetterde. Trish lachte.

Lexi keek haar hoopvol aan. ‘Hoi, Trish. Hoe gaat het?’

‘Geweldig. En met jou?’

‘Niet zo best. Ik ben vandaag ontslagen.’

Trish keek op. ‘Uit het museum? Waarom?’

‘Ze konden geen twee medewerkers meer betalen.’

‘Ach, wat jammer. Al was het sowieso maar geestdodend. Je kunt altijd voor mij komen werken, dat aanbod staat.’

‘Je hebt Rebecca toch al aangenomen?’ Rebecca was Trish’ zusje van zestien, die vaak na school en op zaterdag kwam helpen.

‘Becky is maar een parttimer. Ik zou wel een fulltimemedewerker kunnen gebruiken, ik kom nog om in het werk.’

‘Echt waar? En kun je dat ook betalen?’

‘Ja. Als je mijn partner zou worden, zouden we zelfs nog meer opdrachten aan kunnen nemen. Het loont echt, Lexi, dat zei ik al vanaf het begin. Maar jij wilde liever in dat stofnest gaan werken waar hooguit één bezoeker per dag binnenkomt, omdat diegene is verdwaald.’

‘Het zijn er heus wel meer,’ zei ze verdedigend. ‘Afgelopen week hebben we twaalf bezoekers gehad.’

‘Twaalf? Zoveel? Nou, zeg, dat heb ik helemaal verkeerd ingeschat. Mijn excuses,’ zei Trish op sarcastische toon.

‘Haha.’

‘Weet je, dat je daar bent ontslagen is het beste wat je had kunnen overkomen. Wil je bij mij komen werken, of niet?’ Haar vriendin keek haar vragend aan.

‘Ja. Maar ik weet helemaal niets over dierenverzorging. Je zult me het een en ander moeten leren,’ antwoordde ze bedenkelijk, want hoe-

wel ze dol was op dieren, wist ze er maar weinig over. Als kind had ze ooit een hamster gehad, maar ze wist niet meer of haar moeder die ooit naar een salon had gebracht.

‘Dat komt goed.’ Trish glimlachte breed. ‘Ach, wat leuk!’ zei ze en ze kwam met gespreide armen naar haar toe. Aangezien ze helemaal onder het schuim zat, zaten Lexi’s kleren vervolgens ook helemaal onder, maar dat deerde haar niet. Ze hoefde in elk geval geen maïs te gaan plukken.

‘Bedankt, Trish. Ik waardeer het heel erg dat je dit voor mij wil doen.’ Ze was oprecht opgelucht.

‘Geen probleem.’ Trish begon de hond droog te wrijven. ‘Ik ben blij dat je eindelijk tot je positieven bent gekomen. Het wordt vast leuk als we hier samen werken en –’ Verder kwam Trish niet. Op dat moment zwaaide de deur open en riep Murielle uitgelaten: ‘Groots nieuws!’

Trish keek op. ‘Ja, ik weet al dat Lexi haar baan in het museum kwijt is.’ Ze wees naar Lexi, die buiten Murielles gezichtsveld stond.

Murielle keek om het hoekje en schudde haar hoofd. ‘Nee, nee, dat is al oud nieuws.’

Lexi fronste. ‘Hoe kan dat oud nieuws zijn als het vandaag pas is gebeurd?’

‘Willen jullie het nog weten, of niet?’ vroeg Murielle. Het was haar aan te zien dat ze vlug weer weg wilde om het ook aan de rest van de stad te vertellen, voordat iemand anders haar voor zou zijn.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Trish. ‘Vertel op!’

‘De oude Highmore is vannacht overleden,’ zei Murielle en ze keek hen met grote ogen aan, wachtend op hun reacties.

‘Is Vincent Highmore dood?’ vroeg Lexi geschokt.

‘Nee, die niet!’ corrigeerde Murielle meteen. ‘Zijn vader, Alfred Highmore.’

‘Wauw,’ zei Trish. ‘Dan zal Vincent nog meer maïsvelden erven en binnenkort de hele stad opkopen.’ Hij bezat al een kwart van al het onroerend goed in Lake Paradise, waaronder de winkelpanden.

‘Zou zomaar kunnen. Ik moet door!’ riep Murielle, die meteen vertrok.

De twee vriendinnen keken door de etalage naar buiten en zagen ook Delores over het plein racen. Lexi wist zeker dat het een wedstrijd zou worden wie het de meeste mensen kon vertellen. Waarschijnlijk stond Sadie ook in de deuropening van haar kleine ijssalon het nieuws te verkondigen dat de oude Highmore er afgelopen nacht tussenuit was gepiept.

Alfred Highmore was dood. Dat betekende niet alleen dat Lake Paradise nu nog maar 4018 inwoners had, maar ook dat er binnenkort weer een uitvaart zou plaatsvinden. Een die waarschijnlijk maar weinig mensen zouden bijwonen, behalve dan de roddelantes, zodat ze weer wat te vertellen zouden hebben. Alfred was namelijk niet veel geliefder dan zijn zoon Vincent. Voor beide mannen bestond er niets anders dan winst maken. In al die jaren hadden ze geen enkele keer het stadsfeest bezocht of meegedaan aan de parade. En alleen al daarmee streken ze de meeste bewoners tegen de haren in. In tegenstelling tot Vincents overleden vrouw Mathilda. Zij was een van hen geweest voordat ze met haar rijke man getrouwd was en naar de chique villa was verhuisd. En tot haar dood zes jaar geleden was ze dat ook gebleven.

Lexi keek Trish aan. ‘Ben je van plan naar de uitvaart te gaan?’

‘Nee, jij?’

‘Nee. Ik kende hem nauwelijks.’ Ze keek weer uit het raam, waar Murielle en Delores elkaar elleboogjes gaven om maar als eerste bij Nolans café aan te komen. ‘Denk je...’ begon ze.

‘Wat?’

‘... dat Aaron Highmore naar de uitvaart zal gaan?’

Aaron was het enige kind van Vincent en Mathilda Highmore. Toen hij dertien was, ging hij naar een internaat en sindsdien had niemand hem meer gezien. De wildste geruchten deden de ronde over wat er van hem was geworden.

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei Trish op het moment dat Murielle met een enorme stap als eerste de deur van het café bereikte. ‘Hij is niet eens naar de begrafenis van zijn moeder gekomen.’

‘Ja, waarschijnlijk heb je gelijk,’ zei Lexi. Stiekem hoopte ze dat Aaron op een dag terug zou keren naar Lake Paradise, zodat ze met eigen ogen kon zien wat er van hem was geworden. Ze kon zich namelijk niet voorstellen dat hij echt een drugs- en seksverslaafde, over zijn hele lichaam getatoeëerde crimineel op een motor was geworden en al een paar jaar in de bak had gezeten. Voor haar was hij nog altijd de jongen met de wipneus die in groep zes haar nieuwe roze broodtrommel had teruggebracht nadat Rich Snider die had afgepakt. Destijds had ze gezworen Aaron er voor altijd dankbaar voor te zijn en dat had ze tot op de dag van vandaag onthouden.

4

Hij stapte uit de huurauto en keek om zich heen. Hij kon nog altijd niet geloven dat hij hier was. Vol ongeloof keek hij toe hoe een paar meisjes in maïskolfkostuums midden op het plein een dansje instudeerden.

Het was hier nog precies hetzelfde als vroeger. Er was niets veranderd. Alleen de officiële slogan van de staat Nebraska, die op een groot spandoek tussen twee lantaarnpalen hing, was nieuw: NEBRASKA. HONESTLY, IT'S NOT FOR EVERYONE.

Dat moest een slechte grap zijn, toch?

It's not for everyone? Of Nebraska niet voor iedereen geschikt was? Nee, natuurlijk niet. Alleen heikneuters en dorpsgekken konden zich hier thuis voelen. Maar moest dat nu echt op een spandoek komen te staan?

Aaron Highmore sloot het portier van de zwarte BMW die hij had gehuurd op de luchthaven van Omaha en kon alleen maar zijn hoofd schudden. Doelloos liep hij over Paradise Boulevard en sloeg af naar de Paradise Walk. 'Paradise' was hier onderdeel van elke naam. En de maïs stond zo te zien nog steeds overal centraal. Niet alleen de kleine dansende meisjes rechts van hem zagen eruit als tot leven gewekte maïskolven, het plein was ook versierd met maïskolven voor het aanstaande Corn Festival, het jaarlijkse maïsfeest, zoals stond te lezen op enkele aanplakborden. Hij zag zelfs slingers van maïskolven en in de etalages stikte het van de maïsdecoraties.

Had zijn opa niet een ander moment dan de oogsttijd kunnen kiezen om afscheid te nemen van deze wereld?

Terwijl hij een van de etalages bekeek, dacht Aaron terug aan het telefoontje dat hij twee dagen geleden had gekregen...

Het was tegen de middag geweest. Hij lag nog in bed in zijn appartement in de trendy Upper West Side in New York. Slechts een paar straten verwijderd van het beroemde Dakota Building, waar John Lennon aan het begin van de jaren tachtig voor was neergeschoten. Naast hem lag een vrouw wier naam hij zich niet meer kon herinneren. Het was een wilde nacht geweest met veel alcohol en aan het einde van de nacht had hij haar mee naar huis genomen. De seks was goed geweest, maar zij was niets bijzonders. Vervangbaar en over een paar uur zou hij niet alleen haar naam, maar ook de rest van haar weer zijn vergeten. Net als al die andere vrouwen die hij in de afgelopen jaren had leren kennen en niets voor hem hadden betekend.

Aaron had natuurlijk weleens gehoord over dat vreemde concept dat liefde heet. Hij had vrienden die daaraan deden, maar zelf wist hij er niets mee te beginnen. Hij had nooit geleerd wat liefhebben betekende, dus had het net zo goed van een andere planeet kunnen stammen.

De enige persoon van wie hij ooit had gehouden, was zijn moeder. Maar ook zij had zijn vader niet kunnen tegenhouden toen hij Aaron met zijn dertien jaar naar een jongensinternaat in New Jersey stuurde, waar hij niemand meer had behalve zijn klasgenoten, met wie hij al gauw een hoop kattenkwaad uithaalde. Zijn moeder was ook de enige die hem in de jaren daarna had bezocht. En hem steeds weer vroeg in de vakanties terug naar Nebraska te komen. Maar Lake Paradise was zo ongelooflijk ver weg, niet alleen geografisch gezien, en Aaron voelde geen enkele behoefte om zijn vader te zien. Daarom bleef hij liever op het internaat, waar hij kon keten met de andere jongens die niet naar huis wilden of konden.

Hij werd een echt rotjong dat voortdurend in de problemen kwam en hoopte stiekem dat hij zijn vader daarmee zou kwetsen. Dat hij het hem betaald kon zetten wat hij Aaron had aangedaan door hem weg te halen bij zijn moeder en beste vrienden. Of misschien om eindelijk een beetje aandacht te krijgen. Maar het leek zijn vader geen zier te

interesseren wat hij deed. Hij liet welgeteld twee keer per jaar iets van zich horen, op Aarons verjaardag en met kerst. Dan pakte hij de telefoon heel even van zijn moeder over om een paar betekenisloze woorden te mompelen. Aaron wist zeker dat zijn moeder zijn vader regelrecht moest dwingen met hem te praten. En op een gegeven moment kon het hem niet meer schelen. Zijn vader deed er niet toe. Hij liet hem zijn dure opleiding betalen en was blij dat hij aangenomen werd op Yale University, zodat hij niet terug naar Nebraska hoefde. Hij was niet van plan ooit nog terug te gaan.

Het jaar daarna bleek echter dat zijn lieve moeder aan kanker was bezweken, terwijl ze voor hem geheim had gehouden dat ze ziek was. Aaron wist zeker dat ze grotendeels van ellende was gestorven, omdat ze het leven moest leven dat hij zo verafschuwde. In dit vreselijke, grote, afgezonderde huis, zonder de liefde van haar enige kind. Met een man aan haar zijde die net zo goed van ijs had kunnen zijn, koud en harteeloos als hij was. Zo herinnerde Aaron zich de grote Vincent Highmore en eigenlijk had hij hem niet willen zien. Nooit meer. Maar hij wilde per se naar de uitvaart en zijn moeder de laatste eer bewijzen. Afscheid van haar nemen. Dus vloog hij naar Nebraska en reed naar Lake Paradise, waar hij nog geen twee uur bleef. In de huurauto met de getinte ramen reed hij naar het kerkhof, verstopte zich tijdens de begrafenis achter een boom en hilde stilletjes. Daarna reed Aaron terug naar het vliegveld en nam de eerste kist terug naar de oostkust, waar zijn leven gewoon doorging. En waar hij zich sindsdien eenzamer voelde dan ooit.

Dat was zes jaar geleden. Hij was negentien geweest en niet echt een kind meer, maar ook nog geen man. Nu was hij volwassen, verdiende zijn eigen geld en wist heel goed wat hij wilde. Dat had hij tot voor kort in elk geval gedacht. Tot het telefoontje kwam, niet van zijn vader, maar van de huishoudster, Vera, die hij altijd al graag had gemoegen en met wie hij nog altijd contact had. Aaron lag naast die vreemde vrouw en het besef had hem als een stomp in zijn maag geraakt: hij was net zijn grootvader.